

פנינים מתורת רבינו הגאון  
רבי רב הבהו  
קרק שליט"א  
עידה"ק טבריה ת"ד



קרח  
גליון 59 | תשפ"א



ויש לבאר, מהו אותו כח סגולי, שמצאנו כאן בקטורת, שבכוחה לעצור מגיפה, מה שלא מצאנו בשאר קרבנות ומנחות.

והנה בגמ' סנהדרין (ב' ע"א) "ממשמע שנאמר (שמות כ"ג ב) "לא תהיה אחרי רבים לרעות", שומע אני שאהיה עמהם לטובה, אם כן למה נאמר אחרי רבים להטות, לא כהטייתך לטובה הטייתך לרעה, הטייתך לטובה על פי אחד, הטייתך לרעה על פי שנים", ע"כ.

דהיינו שבדיני נפשות בעינן לדון בבי"ד של עשרים ושלושה, ולפי"ז אם ישנם אחד עשר דיינים המזכים, שוב אין ניתן לחייבו, דבעינן שנים יתרים על המחייבים, ואם ישנם אחד עשר המזכים נשאר רק שנים עשר מחייבים, ואי אפשר להטות לרעה על פיהם.

וזה מה שמרומז כאן בקטורת, דאית בה אחד עשר סממנים, שכביכול באים אנו בטענה כלפי שמיא, אמנם עתה היא שעת 'חרון אף', שעליה נאמר בחז"ל, (ב"ק ס' ע"א) תאני רב יוסף מאי דכתיב (שמות י"ב כ"ב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר כיון שניתן רשות למשחית אינו מבחין בין צדיקים לרשעים ולא עוד אלא שמתחיל מן הצדיקים תחלה, אמנם כיוון דאפי' בבי"ד של בני"א, אם ישנו

ופצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם

ולכאורה יש מקום לעיין, היכן מצינו כאן עונש מידה כנגד מידה, כמו שמצינו גבי פרעה והמצרים שנענשו במים דווקא, משום שזממו להטביע את בני"ב במים, וכדכתי' (שמות יח, יא), "כי בדבר אשר זדו עליהם" ועוד.

אלא נראה לבאר, עפ"י דברי חז"ל הידועים, (חולין פ"ט ע"א) "אמר רבי אילעא, אין העולם מתקיים, אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה, שנאמר (איוב כ"ו, ז), "תולה ארץ על בלימה", ע"כ.

וקורח הלא הוא הראש והיסוד לכל מי שאינו בולם פיו בשעת מריבה ח"ו, ומשום כך אין לו את הזכות של "תולה ארץ", שזכות זו שמורה רק לבולם פיו בשעת מריבה, והאדמה תחתיו נפערת לו לבלעו, ואולי אפר לומר בדרך רמז שזה גם מרומז בלשון הפסוק "אם בריאה יברא ה'", דהיינו זה הטבע שטבע הקב"ה בבריאה, שהעולם קיים על מי שבולם פיו בשעת מריבה, וח"ו להיפך.

ויעמד בין המתים, ובין החיים  
ותעצר המגפה



### שפה לנאמנים

פניני משא ומתן עם רבינו

צירוף מצה בער"פ שחל להיות  
בשבת, ופת קפואה, וכל דיני צירוף

בהמשך לנידון והשאלות, שהבאנו בגליון 56, ממה שדנו קמיה רבינו, בסוגיית לחם משנה, עקב הטרגדיה שאירעה בערב שבועות, בגבעת זאב, והספקות שהתעוררו שם, והוסיף לחקור עוד כמה חקירות בעניין זה, והבאנו לפנינו מהחזו"א

המשך בעמוד הבא

מיעוט לפטור ממיתה, פוטרים אף שיש כביכול רוב של שנים עשר כנגדו, לכן גם בשעת 'נגף', וחרון אף מזכירים אנו דין זה ע"י הקטורת שבה אחד עשר סממנים, לעצור בעד המשחית.

### והנה החל הנגף בעם

לכאורה קשה הלשון 'נגף', דהלא בגמ' (ב"ק ב' ע"ב) נתבאר החילוק בין נגיחת בנ"א לנגיחת בהמה, דבנגיחת בנ"א הוא לשון נגיחה, ואילו בנגיחת בהמה משתמשים בלשון נגיפה, ואילו הכא נגיפה זו, היא נגיפת בני אדם, וא"כ למה נקטו כאן לשון נגיפה, וכן חזינו דרך העולם לומר לשון 'נגיפה' גם על נגיפת בני אדם וכלשון הפסוק (במדבר י"ז, ט"ו) והמגפה נעצרה.

וביאורו הוא, דהנה בגמ' שם נתבאר, דמאי שנא גבי בהמה דכתיב כי יגוף, אדם דאית ליה מזלא כתיב 'כי יגח', בהמה דלית לה מזלא, כתיב כי יגוף, וידוע מאמר חז"ל (מכילתא שם) שכשניתנה רשות למזיק אינו מבדיל בין צדיק לרשע, וא"כ בשעת חרון אף ומגיפה, נסתלקה השמירה המיוחדת, שישנה על בני אדם, ולפי"ז שפיר שייך כאן לשון 'נגף', כיוון דנסתלק מהם המזל, ותו הוה כבהמה דלית בה מזלא.

**לע"נ המרוחם אשר מסר נפשו להצלת עם ישראל כמו"ה יהודה אליה בן כמונה ז"ל**  
**ת.נ.צ.ב.ה**

"ישמח לב מבקשי ה'", לשאלת רבים ניתן להשיג את העלון גם באתר "דרשו" ובפורום "אוצר החכמה".

### רבינו מתחייב לישועה בתנאי לקבלה טובה

**הבהרת המערכת:** בהיות ומגיעים לשולחננו, מידי שבוע, סיפורים רבים, ועובדות מפליאות על ישועות פלאיות מרבינו, הרינו בזאת להודיע, כי איננו מביאים כאן, כי אם מעשים אשר נלמד מהם חיזוק, מוסר, ויראת שמים, וסיפר מקורבו של רבינו, ומרבני היישוב פוריה, הרה"ג ר' זכאי מזרחי שליט"א, שראה בעיניו לפני כשבוע, שאחד בא לרבינו, ושאלו שאלה כביכול ממסכת ב"ק, ולא היטה אזנו כלל, לשמוע תשובתו של רבינו, ולאחר ביקש ישועה באיזה עניין, ואמר לו רבינו, נראה שאינך באת כלל לקבל תשובה בב"ק, כי אם לבקש ישועות, וניסה אותו אחד להצטדק ואמר מה פתאום באתי לקבל תירוץ לשאלתי וגם לישועה, וביקשו רבינו לחזור על התירוץ, לאחר ששמע רבינו כיצד חזר על התירוץ, אמר לו רבינו, אכן, אולי אמרת ארבעים אחוז מהתשובה. ישמע חכם ויוסף לקח.

בהשגחה עליונה, אירע ונקלענו השבוע לפנצריה השוכנת ממול קיבוץ אשדות יעקב, והיה שם אחד, שתוך כדי שיחתינו, סיפר על אחיו ר' יוסי כהן שיחי' מקיבוץ אשדות יעקב-(איננו בקיאים כ"כ בחלוקתם, מאוחד או איחוד, אבל אחד מן השנים), שחי עכשיו רק בזכות רבינו, ולבקשתנו סיפר לנו גופא דעובדא, שאחיו לפני כעשרים ושבע שנה, התדרדר מצבו הרפואי, והיה מורדם מונשם, והרופאים אמרו לבני המשפחה שאין לו סיכוי לחזור לחיים רגילים, וכך סיפר אותו יהודי, פניתי לרבינו ואמרתי לו את המצב, וכך ענה לי רבינו: אני מציד מוכן ללכת לצום עכשיו שלושה ימים בקבר רמבעה"נ לרפואתו, אבל בתנאי שאתה מקבל על עצמך קבלה, וניסיתי כל מיני קבלות, ולא היה ניחא להו, ולאחר שקיבלתי קבלה הדורשת מאמץ מציד, והיא הניחה את דעתו של רבינו, אמר לי רבינו, בזכות קבלה זו, בעו"ה ביום א' ינתקו אותו מהמכשירים, ולתדהמת המשפחה כך בדיוק אירע, ביום ראשון אמר הפרופסור הראשי מנהל המחלקה, איננו יודעים מה קרה, אבל אפשר להעיר את יוסי, והוא אינו זקוק כבר למכשיר הנשמה ויכול לנשום בכוחות עצמו.



דעת  
החכמה ומוסר

### שפה לנאמנים - המשך

(מובא בקוב"א ח"א קפ"ח), שבער"פ שחל להיות בשבת, נטל חלה ומצה וצירפם יחד בנגיעה, וכשראה את תמיהת הנוכחים, אמר, הלא דבר קר הוא, ודבר קר אינו בולע.

ודן רבינו מהו דין צירוף ע"י נגיעה בלח"מ, ואם יש עניין בזה, ובכלל דין צירוף, והביא רבינו שני מקומות בהם מצינו דין צירוף, הא' בהפרשת חלה והשני במעשרות, והנה מחלה לכאורה אינו דומה, כיוון דבעינן עריבה אחת, אין זה מדיני צירוף, כי אם מדיני עיסה אחת.

אמנם מדיני מעשרות, מצינו גם צירוף לעשותם כגורן אחת, וגם צירוף 'מוקף', ובמתני' (מעשרות פ"ג מ"ח) נחלקו תנאי, האם מצטרף מה שאוחז ביד ימינו וביד שמאלו, אי מצטרף לגורן אחד, ולהלכה, מצטרף, וא"כ הכא גם יצטרף ע"י אחיזה בשני ידיו, ימין ושמאל, אפילו בלא שנוגעים זב"ז.

ודן רבינו דאולי כאן בלח"מ, אין דין 'צירוף' של גורן כבמעשרות, דבעינן 'מקום אחד', משא"כ בלח"מ דמקום אחד הוא הסעודה שקובעת, וזה הוי כל השולחן, וכו', וא"כ היה מקום להקל, אפי' בלא צירוף שני ידיו, ולפי"ז יש לחקור, האם כשמניחים היכר להפסיק בענייני הרחקות, בשר וחלב, ושאר הרחקות המצויים ביו"ד ח"ב, אי אמרינן דהפסק זה מפסיק גם כלפי צירוף לח"מ.

ועוד דן רבינו, דלגבי צירוף מצה בערב פסח, יש לחקור לפי הנהגה ראשונים דס"ל דאסור לאכול מצה בער"פ שחל להיות בשבת, גם כשאין לו פת אחרת לסעודתו, היכא שרי לצרף מצה ללח"מ והלא פת זו אסורה באכילה, וכן יש מקום להסתפק בלחם קפוא, דהלא עתה אינו ראוי לאכילה, אי שרי לצרפו ללח"מ, (ורצה רבינו לדון ראייה מסוגיא דמחוסר זמן, ומחוסר מעשה, דלכאורה פת קפואה הוי רק מחוסר זמן, אמנם למעשה ליכא ראייה כיוון דלמסקנת הסוגיא שם מחוסר זמן הוי פסול).

הדפסת העלון לע"נ רבני טבריא:  
רבה הראשי של טבריא, הצדיק החכם רבי חיים בן רבי יצחק סמאנא זצ"ל  
רבה הראשי של טבריא, הצדיק החכם רבי יעקב חי בן רבי ברוך זריהן זצ"ל  
מייסד ת"ת ביבאס, הצדיק החכם רבי רפאל ביבאס זצ"ל

